

Arrest

nr. 230 234 van 16 december 2019
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. VAN DEN BROECK
Haachtsesteenweg 55
1210 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Venezolaanse nationaliteit te zijn, op 12 oktober 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 13 september 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 november 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 december 2018.

Gelet op het arrest nr. 219 405 van 2 april 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 juni 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. VAN LAER *loco* advocaat M. VAN DEN BROECK en van attaché C. CORNELIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U werd geboren in Guanare (Portuguesa Staat), meer bepaald in Colonia. Uw vader verdween toen u vier maanden oud was. U en uw moeder hadden lang geen nieuws over hem. Via het internet kwam u in contact met de zussen van uw vader. Zij vertelden u dat uw vader was overleden op 13 oktober 2013.

In 2016 verhuisde u naar uw halfzus (via moederszijde), V.G.M.C. en haar echtgenoot in Nueva Barisa, eveneens gelegen in de stad Guanare. Uw halfzus en haar echtgenoot zijn voorstander van het rechtse politieke gedachtegoed. Uw halfzus werkte bij het Algemeen Staatssecretariaat in Guanare. Uw schoonbroer werkt voor de nationale garde. Beiden werden op hun werk onderdrukt en moesten verplicht deelnemen aan linkse activiteiten.

U volgde een toerisme-opleiding. Uw halfzus M.C. betaalde deze studies. U haalde uw diploma in 2017. Na uw studies kon u aan de slag in het hotel waar u stage had gedaan.

Uw halfbroer (via moederszijde), G.R.C.A., kwam in aanraking met drugs. Zo liep hij schulden op bij een bende. Hij bedreigde uw familie, meer bepaald uw moeder en uw halfzus, regelmatig om geld te krijgen. In de ochtend van 10 juni 2017 werd u op weg naar uw werk aangesproken door vier mannen in een auto. Ze waren van de bende waar uw halfbroer schulden had. Ze stapten uit. Ze vertelden u dat ze u of uw familie zouden nemen als uw halfbroer zijn schulden niet zou betalen. Toen u thuiskwam bij uw zus vertelde u haar wat er was gebeurd. In de namiddag keerde u terug naar uw werk. U ging na dit voorval, tot 30 juni 2017, nog een tweetal weken naar uw stageplaats. U had geen contact meer met de leden van de bende.

In juni 2017 kregen u en uw halfzus M. C. een folder over een mars tegen de president die een week later zou plaatsvinden. U en halfzus besloten deel te nemen. U ging rond 10 juni 2017 naar het bureau van uw halfzus om jullie voor te bereiden op een mars tegen de Chavisten. Jullie zouden samen vanuit het bureau vertrekken naar de mars die zou vertrekken aan het gemeentehuis. De mars zou om 16 uur beginnen. Om 16.30 uur vielen mensen van links het bureau aan. U was bang. Jullie schreeuwden. Jullie verlieten het gebouw. U en uw halfzus vluchtten naar het werk van de vader van uw halfzus. Jullie brachten daar de rest van de dag doorgebracht tot de situatie was gekalmeerd. Sindsdien heeft u niet meer deelgenomen aan een mars.

Uw familie stelde vast dat de situatie niet meer houdbaar was. Omdat u op dat moment minderjarig was, werd besloten u het eerste het land te laten ontvluchten. U verliet Guanare op 14 juli 2017. Uw familie regelde en betaalde uw reis. U reisde naar Caracas. U ontmoette er familie van uw vader. U reisde alleen op 16 juli 2017 met het vliegtuig naar de Dominicaanse Republiek. U verliet de Dominicaanse Republiek op 18 juli 2017. Van hieruit vloog u naar België, via Madrid en Parijs. U kwam aan in België op 19 juli 2017. U vroeg asiel aan op 24 juli 2017. In België verblijft u bij uw tante (moederszijde), O.G.M.E. (DVZ: 8429250, CGVS: 17/12868B), haar echtgenoot, O.I.T.E. (DVZ:8429250, CGVS:1712868), hun dochter, V. (DVZ:8263435, CGVS:1614863), de partner van hun dochter A.E. (DVZ: 8429334, CGVS:1713033) en hun dochter Z.O., N.E. (DVZ:8263435). Uw neef O.G.D.E. (DVZ: 8111935, CGVS: 1517794), verblijft eveneens in België met zijn echtgenote –tevens erkend vluchteling- S.G.J.J. (DVZ:8095499, CGVS: 1523259). De familie van deze laatste verblijft eveneens in België en hebben ook een aanvraag tot internationale bescherming ingediend. Uw neef O.G.D.E. was actief als journalist en werd erkend als vluchteling.

De laatste keer dat uw halfbroer bij uw moeder langskwam was in april 2018. Uw halfzus M.C. stopte met werken in maart 2018 omdat ze onderdrukt en bedreigd werd dat ze ging ontslagen worden als ze niet meedeelde met alle linkse activiteiten. Zij reisde naar België en verzocht om internationale bescherming in mei 2018. Zij deed afstand van dit verzoek en keerde terug naar Venezuela op 10 augustus 2018 met het vrijwillige terugkeerprogramma van IOM.

U diende volgende documenten in: Uw paspoort (origineel: geldig tot 18/5/2022), uw identiteitskaart (origineel), uw geboorteakte (origineel), de geboorteakte van uw moeder (origineel), identiteitskaart van uw moeder (kopie), identiteitskaart van uw vader, schoolattest, stagetoestemming (kopie), stageattest (origineel), reistoestemming voor minderjarigen (kopie), vliegtickets (origineel), vluchtboeking (kopie), reservatiegegevens van de IOM terugkeervlucht van uw halfzus M. C. (kopie). Tenslotte, diende u een originele overlijdensakte van uw vader in. U vroeg deze aan om naar Europa te reizen. Uw tante regelde deze overlijdensakte.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw 'vrees voor vervolging' in de zin van de Geneefse Vluchtelingenconventie of een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

U vreest bij terugkeer te worden gedood door de overheid of door een criminele bende, bij wie u halfbroer C. schulden heeft.

Gevraagd wat er met u zou kunnen gebeuren bij terugkeer naar Venezuela, verklaarde u dat u zeker gedood zou worden.(CGVS, p16) Gevraagd door wie u gedood zou worden, verklaarde u dat het door een bende of de overheid was. U verklaarde dat u nergens in Venezuela veilig zou kunnen zijn, "omdat dezelfde overheid overal regeert".(CGVS, p16) U vreest vervolging van de overheid omdat uw halfzus en haar echtgenoot werken voor de overheid terwijl ze de overheid niet ondersteunen en omdat u meedeed met betogingen tegen de overheid.

Over uw eerste vrees, die tegenover de Venezolaanse overheid, dient te worden vastgesteld dat u deze vrees niet aannemelijk heeft gemaakt. U maakte niet aannemelijk dat u betrokken was bij een aanval die zou hebben plaatsgevonden op het kantoor waar uw halfzus werkte in aanloop van de betoging rond 10 juni 2017 waar jullie aan zouden deelnemen, omwille van volgende redenen:

Zo is het vooreerst niet aannemelijk dat linksgezinde mensen hun eigen kantoor zouden aanvallen. U noemde de aanval op het kantoor een "poging tot moord".(CGVS, p4) U en uw halfzus waren immers aanwezig in het kantoor waar uw halfzus werkte voor de linkse overheid. U verklaarde dat het gebouw waar uw halfzus werkte gebruikt werd als kantoor voor linkse én rechtse medewerkers.(CGVS, p14) Jullie spraken aan haar kantoor af om van daaruit te vertrekken naar de rechtse mars. U verklaarde dat een linkse groep mensen met de aanval de mars wou stoppen. Ze wisten dat de meerderheid die in het gebouw was, de overheid niet steunde. Uw halfzus vertelde u dat ze via een collega wist dat de linkse aanvallers op dat moment alle informatie hadden van wie er nog in het gebouw was. Volgens u wisten de aanvallers dat er mensen van links en rechts aanwezig waren, maar dat ze ook wisten dat de directeur en de chef het gebouw hadden verlaten. Volgens u wisten ze dat de mensen die nog in het gebouw waren, de mensen van de "rivaliserende" partij waren. Anderzijds was het volgens u "toeval" dat er vooral mensen van rechts in het gebouw waren. **Door bovenstaande verklaringen maakte u niet aannemelijk dat u betrokken zou zijn bij een aanval door linkse aanhangers.**

Ten tweede, legde u opmerkelijke verklaringen af met betrekking tot de chronologie van de beweerde aanval op het kantoor waar u zus werkte en de mars. U verklaarde dat de mars om 16 uur zou beginnen. U verklaarde echter dat de aanval op het kantoor om 16.30 uur plaatsvond.(CGVS, p14) **Men zou echter kunnen aannemen dat indien linkse aanhangers hun opposanten zouden willen aanvallen, ze dit op een moment zouden doen dat er veel rechtse aanhangers aanwezig waren – dus niet op een moment dat de rechtse mars al begonnen zou zijn - indien ze werkelijk deze aanhangers wensten aan te vallen.** Gevraagd waarom linkse mensen een bureau zouden aanvallen die zowel door linkse als rechtse aanhangers werd gebruikt, nadat de rechtse mars zou plaatsvinden, antwoordde u dat ze langs de plaatsen gingen om de mars te verhinderen en dat in Venezuela alles "toevallig" gebeurt. U bevestigde dat het raar was dat ze het bureau zouden aanvallen, maar "dat het zo is".(CGVS, p14) Hierover dient ook te worden opgemerkt dat het merkwaardig is dat u en uw zus nog binnen in het kantoor zouden zijn,(CGVS, p3) terwijl de mars al zou begonnen zijn. **Met deze verklaringen ondermijnde u verder de geloofwaardigheid van de aanval waarbij u aanwezig zou zijn geweest, zonder een aannemelijke uitleg voor de inconsistenties te geven.**

Ten derde, werd in de beschikbare informatie niets teruggevonden over de aanval op het kantoor, noch over de mars die rond 10 juni 2017 zou hebben plaatsgevonden,(zie administratief dossier) wat een bijkomende negatieve indicatie vormt voor de aannemelijkheid van de gebeurtenis. Nochtans verklaarde u dat er die dag mensen zouden zijn gearresteerd,(CGVS, p16) en zou men verwachten dat er over dergelijke gebeurtenissen berichtgeving zou zijn.

Verder valt het gedrag van uw halfzus niet te rijmen met de vervolging die jullie beiden zouden vrezen omwille van de mars.

Hierover dient vooreerst te worden opgemerkt dat uw halfzus besloot verder te werken voor de "linkse" overheid" tot maart 2018, een halfjaar na de mars waarvan u beweerde dat jullie van plan waren om er samen aan deel te nemen. Uw halfzus reisde vervolgens naar België. In mei 2018, diende uw halfzus een verzoek tot internationale bescherming in bij de Belgische asielinstanties.(CGVS, p15) Toch besloot ze vrijwillig terug te keren naar Venezuela.(zie administratief dossier) Dit werd ook bevestigd door u, uw advocaat en vertrouwenspersoon in de opmerkingen op de notities van het persoonlijk onderhoud die u overmaakte aan het CGVS.(zie opmerkingen op de notities van het persoonlijk onderhoud in administratief dossier dd 7/8/2018) Hieruit blijkt dat uw zus had gehoopt dat haar echtgenoot naar België zou kunnen komen, maar aangezien militair personeel het land niet kan verlaten, besloot ze om terug te keren.(zie administratief dossier en de opmerkingen op de notities van het persoonlijk onderhoud) Op 10 juli 2018 vroeg ze via het IOM vrijwillige terugkeer aan. Zij bevestigde hierbij haar verblijfplaats in Guanare en wenste transport tot haar eindbestemming, waaruit kan worden aangenomen dat zij wenste terugkeren naar haar woonplaats in Guanare.(zie administratief dossier) Zij deed afstand van haar verzoek tot internationale bescherming op 7 augustus 2018. **Hieruit kan worden afgeleid dat uw vrees voor vervolging niet imminent en actueel is, gezien uw halfzus door haar terugkeer naar Guanare impliciet aantoonde dat de situatie in Venezuela voor haar, en dus bijgevolg ook voor u, veilig genoeg is. Op deze manier wordt uw persoonlijke vrees voor vervolging verder ondermijnt. Bovendien werkte uw halfzus nog maandenlang na de mars en na uw vertrek uit Venezuela verder.**

Verder toonde u niet aan dat u (dermate) politiek actief bent dat u louter door een deelname aan een mars persoonlijk vervolgd zou kunnen worden. U verklaarde dat u bij terugkeer de jongeren zou blijven ondersteunen in de marsen tegen Maduro.(CGVS, p16) U had eerder al eens deelgenomen aan een mars aan het lyceum. **U verwees nergens naar een persoonlijke vrees voor vervolging gelinkt aan de deelname van deze of andere marsen.** Mensen hadden u na uw vorige deelname aan een mars aangeraden om niet meer deel te nemen door het traangas. Toch besloten u en uw halfzus deze keer deel te nemen aan de mars: "die dag [konden] we samen gaan. Die dag had ze gezegd: ja waarom niet? En we zeggen: Samen staan we sterk. We waren klaar om te gaan."(CGVS, p15) Volgens de opmerkingen die u overmaakte aan het CGVS op de notities van het persoonlijk onderhoud, bekende u dat u niet zoveel inzicht in de politiek hebt en dat u soms meedeelde aan betogingen omdat anderen u dat voorstelden. Verder voegde u in de opmerkingen op de notities van het persoonlijk onderhoud toe dat u vaak getuige was van marsen, maar dat u tijdens uw periode in het lyceum slechts twee keer zelf aan een mars deelnam.(zie opmerkingen op de notities van het persoonlijk onderhoud in administratief dossier dd 7/8/2018) **Bovendien, toonde u niet aan dat u persoonlijk werd vervolgd, noch omwille van uw geplande deelname aan de mars van juni 2017, noch omwille van een andere activiteit.**

Verder verklaarde u op de DVZ dat u lid wou worden van de politieke partij Primero Justicia, maar dat u dat hebt nagelaten omdat het te gevaarlijk was.(DVZ, Vragenlijst CGVS, vraag 5) Hierover dient vooreerst te worden opgemerkt, dat u hierover geen vrees aanhaalde op het CGVS. Bovendien, verklaarde u op de DVZ dat u hier geen lid van was, waardoor er ook geen persoonlijke vrees omwille van uw link met de partij kan bestaan.

U haalde geen andere problemen met betrekking tot het overheidswerk van uw halfzus aan. U verklaarde dat ze werd verplicht door haar collega's en oversten om deel te nemen aan linkse activiteiten. Indien ze dit niet zou doen zou ze ontslagen worden. **Dit houdt geen persoonlijke vrees voor vervolging voor u in.** U bent verder niet op de hoogte van bedreigingen die haar echtgenoot zou hebben gekregen. U dacht dat hij dat tegen uw halfzus zou vertellen en dat zij u niet wou betrekken bij zulke problemen.(CGVS, p15)

Over uw tweede vrees, gebaseerd op een bende waarbij uw halfbroer schulden zou hebben, werd eveneens vastgesteld dat u een persoonlijke vrees niet aannemelijk maakte.

U verklaarde dat uw halfbroer schulden had bij een bende omwille van zijn drugsgebruik. U werd op 20 juni 2017 aangesproken door vier bendeleden waarbij uw halfbroer schulden had. Ze vertelden u dat als hij de schulden niet zou betalen, ze naar u en uw familie zouden gaan.

Eerst en vooral dient hierover te worden vastgesteld dat deze feiten –als ze al plaats gevonden zouden hebben - zich louter in de gemeenrechtelijke sfeer situeren en bijgevolg geen betrekking hebben op de criteria van de Vluchtelingenconventie. Bovendien kunnen uw verklaringen over de persoonlijk bedreigingen van de bende niet overtuigen omwille van volgende redenen:

Ten eerste werd vastgesteld dat u uiterst onwetend bent over de bende waarbij uw halfbroer schulden zou hebben. U wist niet of de vier mannen van de bende zelf waren of dat ze waren gestuurd door mensen van de bende.(CGVS, p11) Gevraagd naar informatie over de bende, antwoordde u dat u niets kon vertellen over de bende.(CGVS, p12) U kende de echte naam van de bende niet.(CGVS, p12) U verklaarde dat men in Venezuela niet weet wie deze mensen zijn. Men noemt ze soms "voortvluchtigen/fugitivos" en soms "misdadigers".(CGVS, p12) U ging er van uit dat de bende van een andere staat komt, omdat u ze niet herkende.(CGVS, p10-11) U wist niet waar de leden van deze bendes nog voorkwamen.(CGVS, p16)

Ook over de exacte problemen en schulden die uw halfbroer had bij deze bende, was u onwetend. U wist niet hoe uw halfbroer schulden had gemaakt bij de bende.(CGVS, p13) U wist niet hoeveel geld ze nodig hadden. U vermoedt dat uw moeder wel weet hoeveel ze willen. U wist enkel dat er geen vaste prijs is en dat deze prijs elke dag verandert.(CGVS, p13)

Door deze onwetendheden maakte u niet aannemelijk dat u persoonlijk vervolgd zou zijn door de bende. Van iemand die werkelijk regelmatig zou worden bedreigd door haar halfbroer, en die persoonlijk bedreigd zou zijn geweest door de bende waarbij haar halfbroer schulden had, zou men een betere kennis mogen verwachten.

Verder dient te worden opgemerkt dat hoewel u verklaarde dat uw moeder al eerder de tussenkomst van de politie had gevraagd wanneer uw halfbroer zelf jullie kwam bedreigen,(CGVS, p11 en p12) de politie niet op de hoogte werd gebracht van uw contact met de bendeleden. **Nochtans zou men kunnen verwachten dat indien u werkelijk bedreigd zou zijn door bendeleden van uw broer, dit zwaarwichtig genoeg zou zijn om de politie hier tenminste van op de hoogte te brengen.**

Zelfs al zouden de bedreigingen aan uw adres geloofwaardig zijn - wat dus niet het geval is - dient te worden opgemerkt dat u over mogelijke toekomstige vervolgingen uiterst vaag bent, waardoor uw persoonlijke vrees voor vervolging **zeer hypothetisch** blijft. U kende immers hun "dimensie" niet en wist niet waar de bendes leden hebben.(CGVS, p16) Verder wist u niet of de bende wist dat u bij uw halfzus woonde, maar u "dacht" van wel.(CGVS, p12) Door bovenstaande elementen blijft het CGVS in het ongewisse over mogelijke beschermingsmogelijkheden.

U verklaarde dat uw halfbroer ook bij uw halfzus kwam, maar dat hij niet binnengeraakte.(CGVS, p12-13) Uw halfbroer heeft geen andere familieleden bedreigd, omdat deze te ver wonen.(CGVS, p13) **Hieruit blijkt dat er wel degelijk mogelijkheden zijn voor u om zich tegen uw halfbroer te beschermen.** Verder "stelde u zich voor" dat de bende ook uw familieleden ondertussen hebben ontmoet en dat ze discussies hebben gehad met hun. Verder bleef u hier heel vaag over en benadrukte u dat uw familie u geruststelt: "Ze hebben mij verteld: Wees gerust, maak je niet druk, de mensen zullen voortgaan met hun vervolgingen en discussies. Over hoe we moeten terugbetalen, de manier waarop. Ze hebben mij gerustgesteld zodat ik me geen zorgen moet maken."(CGVS, p11)

U verklaarde dat ook uw halfzus D. verslaafd is aan drugs. U wist echter niet waar D. zich bevond.(CGVS, p8) Hieruit wordt afgeleid dat ze ook geen problemen kan geven en u zou kunnen vervolgen. Verder toont u hier ook mee aan dat u zich zou kunnen beschermen tegenover uw halfbroer als u zich op een verdere plaats van zou vestigen, zoals bij uw halfzussen en tantes die verblijven in Caracas en die mee uw reis betaalden en regelden.(CGVS, p16)

Naast deze problemen, haalde u verder de algemene situatie in uw land aan. U verklaarde dat u het land moest verlaten voor meer stabiliteit.(CGVS, p3) Deze verwijzing naar de algemene situatie in uw land, kan bezwaarlijk als een persoonlijke vrees voor vervolging worden gezien.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een

ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie COI Focus Venezuela: Situation Sécuritaire) blijkt dat het gros van het geweld dat in Venezuela plaatsvindt er de vorm aanneemt van gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals moorden, ontvoeringen, afpersing, drugshandel en illegale ontginning van mijnen. Het merendeel van deze misdaden wordt gepleegd door individuele misdadigers of kleine lokale bendes. Niettegenstaande sommige gewapende groeperingen, zoals de guerrillabewegingen uit Colombia, de Bolivarian Liberation Forces en de stedelijke colectivos, hun criminele activiteiten combineren met een politiek discours ter ondersteuning van het Chávez project, is economische verrijking het primaire doel van de in Venezuela gepleegde misdaden. Het merendeel van het geweld in Venezuela is bijgevolg niet zuiver conflictgerelateerd en doorgaans doelgericht van aard.

Het CGVS erkent dat crimineel geweld er wijdverspreid, doch benadrukt dat dit geweld niet kadert in een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Venezuela actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan ook de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling worden toegekend, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term “**reëel risico**” dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het E.V.R.M. (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het begrip **reëel risico** wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch (RvV 20 november 2017, nr. 195 228).

Het CGVS benadrukt in dit verband dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens het bewijs van het ernstig en reëel risico bij de verzoeker legt. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen dan ook staven met een begin van bewijs. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor een onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM (cf. HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu>; RvS 25 september 2002, nr. 110.626). Bovendien heeft het EHRM overwogen dat een loutere mogelijkheid op een onmenselijke behandeling als gevolg van de onzekere situatie in een land, op zich geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM (zie EHRM, Fatgan Katani e.a. v. Duitsland, 31 mei 2001 en EHRM, Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk, 30 oktober 1991, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het EHRM beschikt slechts een algemene situatie beschrijven, de concrete beweringen van de verzoekende partij in een bepaalde zaak moeten gestaafd worden door andere bewijsmiddelen (zie EHRM, Y. v. Rusland, 4 december 2008, § 79; EHRM, Saadi v. Italië, 28 februari 2008, § 131; EHRM, N. v. Finland, 26 juli 2005, § 167; EHRM, Mamatkulov and Askarov v. Turkije, 4 februari 2005, § 73; EHRM, Müslim v. Turkije, 26 april 2005, § 68). De verzoeker om internationale bescherming moet derhalve concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. U kan dan ook niet volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in Venezuela, maar dient concreet aannemelijk te maken dat u bij een terugkeer naar uw land van nationaliteit verblijf een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Dit klemmt des te meer nu uit de beschikbare informatie blijkt dat niet elke persoon woonachtig in Venezuela in precare omstandigheden leeft.

Wat de lamentabele socio-economische situatie in Venezuela betreft, merkt het CGVS voorts op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens reeds oordeelde dat humanitaire of socio-economische overwegingen in geval van terugkeer naar het land van herkomst niet noodzakelijk verband houden met de vraag of er een reëel risico op behandeling in strijd met artikel 3 EVRM. Het terugsturen van personen naar hun land van oorsprong waar ze als gevolg van de economische situatie moeilijkheden op socio-economisch vlak zullen ondervinden bereikt immers niet het niveau van hardheid dat door artikel 3 EVRM wordt vereist (EHRM, 14 oktober 2003, nr. 17837/03, T. v. Verenigd Koninkrijk). Socio-economische overwegingen in asielzaken zijn derhalve slechts relevant in die uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee een terugkerende asielzoeker zal worden geconfronteerd zélf oplopen tot een onmenselijke of vernederende behandeling. Dit betreft in essentie **ernstige humanitaire omstandigheden of socio-economische behandelingen van uitzonderlijke aard** die het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) en gepaard gaan met de onmogelijkheid om in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting te voorzien, waarbij de eventuele kwetsbaarheid van de verzoeker voor slechte behandeling evenals het vooruitzicht op een verbetering van zijn situatie binnen een redelijke termijn relevante afwegingen uitmaken (EHRM, 27 mei 2008, N. v. Verenigd Koninkrijk, § 42; EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, § 254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 283 ; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 76 en § 92).

Uit bovenstaande gegevens blijkt dat de loutere vaststelling dat de socio-economische situatie in België verschilt van deze in Venezuela en/of dat er sprake is van ongelijkheden in voorzieningen (medisch, sociaal of andere) niet volstaat om te besluiten dat er in uw hoofde sprake is een reëel risico op het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet. Evenmin rechtvaardigt het gegeven dat de socio-economische situatie in Venezuela op zeer korte tijd verslechterd is de toekenning van een internationale beschermingsstatus. U dient daarentegen aan te tonen dat uw levensomstandigheden in Venezuela precair zijn, dat u in een situatie van extreme armoede zal belanden die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in uw elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne, en huisvesting. Uit uw verklaringen over uw profiel en uw familiale/financiële situatie in uw land van nationaliteit kan evenwel niet afgeleid worden dat er in uw hoofde ernstige problemen van socio-economische aard bestaan of dat de algemene situatie in Venezuela van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar Venezuela, persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijk en vernederende behandeling' loopt. Zo haalt u voor het CGVS aan dat uw familie eigenaar kon worden van het appartement van uw moeder, (CGVS, p5) uw halfzus u en uw moeder financieel onderhield (CGVS, p10) en dat uw halfzus en haar echtgenoot werk hadden bij de overheid. Verder heeft u ook zussen en tantes in Caracas die uw reis betaalden. (CGVS, p6) Uw halfbroers zijn allemaal "zelfstandig". (CGVS, p4) Ook uw halfzussen hebben werk. (CGVS, p10) Zelf maakte u uw opleiding toerisme af en kon u na uw stage aan de slag in een hotel. (CGVS, p6) U woonde bij uw halfzus en haar echtgenoot. (CGVS, p11) Uw halfzus betaalde uw studies. (CGVS, p10) Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar Venezuela, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen.

Ter volledigheid stelt het CGVS vast dat uw neef, O.G.D.E. (DVZ: 8111935, CGVS:1517794) werd erkend als vluchteling. Hij verliet Venezuela door problemen die hij kreeg omwille van een krant en website waar hij aan meewerkte. U verklaarde dat u zelf nooit problemen heeft gehad door zijn problemen. (CGVS, p9)

Over de door u neergelegde documenten dient te worden vastgesteld dat zij voorgaande niet wijzigen. Het betreffen immers documenten aangaande uw identiteit, die van uw ouders, uw opleiding, werk en reisweg, die allen niet worden betwist. Het document over de terugkeer van uw zus werd hierboven reeds besproken en veranderd eveneens niets aan voorgaande.

U en uw advocaat dienden op 13 augustus 2018 opmerkingen op de notities van het persoonlijk onderhoud in. Deze opmerkingen werden opgesteld naar aanleiding van een gesprek tussen u en uw vertrouwenspersoon. (zie opmerkingen op de notities van het persoonlijk onderhoud in administratief dossier dd 7/8/2018) Er werd rekening gehouden met de opmerkingen - zie alinea's over de terugkeer van uw zus en uw politiek profiel. De opmerkingen op de notities van het persoonlijk onderhoud zijn niet van die aard dat zij iets inhoudelijk wijzigen aan voorgaande.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over het beroep

2.1. Verzoekschrift

Verzoekster voert in haar verzoekschrift van 12 oktober 2018 een schending aan van *"artikel 48/3 Vreemdelingenwet en artikel 1 van de Conventie van Genève; Schending van artikel 48/4 Vreemdelingenwet; Schending van artikel 3 en 13 EVRM; Schending van artikel 4 van de Kwalificatierichtlijn; Schending van artikel 48/6 Vreemdelingenwet; Schending van de artikelen 2 en 3 Wet Motivering Bestuurshandelingen; Schending van artikel 62 Vreemdelingenwet; Schending van de beginselen van behoorlijk bestuur, m.n. de zorgvuldigheidsplicht, de materiële motiveringsplicht en het redelijkheidsbeginsel"*.

Verzoekster betoogt dat de aanval op het kantoor van haar halfzus rond 10 juni 2017 wel degelijk heeft plaatsgevonden. Zij wijst erop dat uit diverse bronnen blijkt dat er in die periode zo goed als dagelijks grote betogingen plaatsvonden, waartegen niet zelden gewelddadig werd opgetreden door de overheid. Verzoekster merkt tevens op dat haar zus *"enkel teruggekeerd is naar Venezuela omdat haar echtgenoot zich in de onmogelijkheid verkeerde om het land te verlaten, omwille van zijn werk voor het leger"* en het dus geenszins was *"omdat ze geen vrees had in verband met Venezuela"*.

Verzoekster stelt dat uit haar relaas blijkt dat *"dat zij wel degelijk benaderd werd door een drugsbende in het kader van schulden van haar halfbroer. Bovendien blijkt uit diverse bronnen en rapporten dat de georganiseerde misdaad alomtegenwoordig in Venezuela (zie verder). De moordcijfers zijn er bij de hoogste ter wereld."*

Verzoekster meent dat de bestreden beslissing ten onrechte oordeelt dat *"de graad van geweld in Venezuela niet ernstig genoeg is om subsidiaire bescherming toe te kennen"*. Verzoekster stelt dat uit alle rapporten blijkt dat de veiligheidssituatie in Venezuela zonder meer penibel is. Ze vervolgt dat Venezuela in 2017 het op één na hoogste moordcijfer ter wereld had en dat de situatie niet meer veilig is nu er wetteloosheid heerst. Ze benadrukt dat ze in haar thuisland wordt blootgesteld *"aan vervolging wegens haar politieke voorkeur, zij wordt niet beschermd door de overheid tegen gericht geweld van een drugsbende en daarnaast bestaat een ernstig risico dat zij het slachtoffer zou worden van willekeurig geweld"*. Verzoekster stelt dat de voorwaarden om een bestaan te kunnen leiden dat overeenstemt met de menselijke waardigheid niet verenigd zijn in Venezuela.

De ernst van de situatie in Venezuela, samengenomen met het profiel van verzoekster, met name een jonge vrouw van 18 jaar - die bovendien geen aanhangster is van het steeds repressiever optredende regime en wiens familie bedreigd wordt door de welig tierende georganiseerde misdaad - kunnen de bestreden beslissing volgens verzoekster niet naar recht verantwoorden.

Wat betreft verzoeksters profiel stelt verzoekster dat zij een jonge Venezolaanse vrouw van 18 jaar is, die op 17-jarige leeftijd alleen, met hulp van enkele familieleden, haar land ontvluchtte. Verzoekster wijst erop dat zowel zij als enkele familieleden een ongunstig politiek profiel hebben, en dat haar broer daarnaast problemen met een drugsbende heeft en zij hierom ook werd bedreigd. In bijlage van huidig verzoekschrift brengt verzoekster een nieuw element bij, met name een aanhoudingsmandaat ten aanzien van haar broer omwille van diefstal met grijpstand (stuk 3).

Verzoekster betoogt dat de ernst van de situatie blijkt uit het rapport *"United Kingdom: Foreign and Commonwealth Office, Human Rights and Democracy Report 2017 – Venezuela"* van 16 juli 2018. Ze haalt aan dat er sprake van ernstige voedseltekorten en van een volledig falende gezondheidszorg is en dat gewag wordt gemaakt van extreem hoge moordcijfers.

Ze verwijst tevens naar het rapport van het Bureau van de Hoge Commissaris van Verenigde Naties voor Mensenrechten *"Human rights violations in the Bolivarian Republic of Venezuela: a downward spiral with no end in sight"* van juni 2018, dat de instorting van de gezondheidszorg rapporteert. Ze stelt dat ook het gezaghebbende medisch-wetenschappelijk tijdschrift 'The Lancet' van de instorting van de gezondheidszorg spreekt in haar artikel *"The collapse of the Venezuelan health system"* van 7 april 2018.

Verzoekster verwijst tevens naar de COI Focus *"Venezuela: Situation sécuritaire"* van 20 april 2018 en dat hieruit blijkt dat de situatie sinds 2016 verslechterd is. Ze wijst tevens op de afwezigheid van overheidsdata en op het gegeven dat de instorting van de gezondheidszorg bijzondere implicaties voor (jonge) vrouwen heeft. Verder haalt verzoekster aan dat er ernstige voedseltekorten zijn, dat de voedselcrisis een grote impact heeft op vrouwen en dat de scholingsgraad achteruit gaat.

Ze wijst op het *"Reisadvies voor Venezuela op 10 oktober 2018"* van het Ministerie van Buitenlandse Zaken. Ze haalt tevens aan dat ook in de pers gewag gemaakt wordt van een land dat ineens stort (Knack *"Venezuela richting afgrond: We zijn op weg naar een situatie zoals in Zimbabwe"* van 29 augustus 2018).

Verzoekster stelt dat het gevolg van de hierboven geschetste situatie is dat veel Venezolanen het land ontvluchten, zoals blijkt uit boven aangehaald rapport van UNHCR. Verzoekster stipt aan dat de Hoge Commissaris voor de Vluchteling van de VN in maart 2018 heeft meegedeeld dat er bijzondere nood is aan internationale bescherming – al is het maar tijdelijk – voor grote aantallen gevluchte Venezolanen (UNHCR *"Guidance Note on the outflow of Venezuelans"* van maart 2018). Ze wijst op gelijkaardige bemerkingen in de COI Focus *"Venezuela: Situation sécuritaire"* van 20 april 2018.

Verzoekster wijst op haar profiel en de door haar aangehaalde feiten. Zij betoogt dat het CGVS ten onrechte heeft geoordeeld dat *"de betoging waar verzoekster van sprak niet daadwerkelijk zou hebben plaatsgevonden"* nu duidelijk is *"dat precies in de door verzoekster beschreven periode zowel betogingen als repressie plaatsvonden"*, hierbij verwijzend naar het rapport *"United Kingdom: Foreign and Commonwealth Office, Human Rights and Democracy Report 2017 – Venezuela"* van 16 juli 2018 en de COI Focus *"Venezuela. Situation sécuritaire"*. Verzoekster wijst erop dat zelfs voedselbedeling gepolitiseerd is. Verzoekster wijst erop dat de aangehaalde *"COI Focus Venezuela"* dateert van april 2018, d.w.z. een half jaar geleden en dat de situatie ondertussen nog verslechterd is.

Verzoekster meent dat zij ingeval van terugkeer tevens risico loopt het slachtoffer te worden van willekeurig geweld. Ze verwijst naar het rapport van USDOS *"Venezuela 2018 Crime & Safety Report"* van 4 februari 2018.

Ten slotte merkt verzoekster op dat Venezuela momenteel geen land is waar een jonge vrouw naar terug kan worden gestuurd. Door anders te oordelen heeft de bestreden beslissing volgens verzoekster artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet geschonden. Verzoekster betoogt dat haar recht op voedsel, haar recht op gezondheidszorg (in het bijzonder deze specifiek voor vrouwen), haar recht op veiligheid en haar recht op onderwijs: al deze basisrechten komen aantoonbaar in het gedrang. Verzoekster stelt dat ze als jonge Venezolaanse vrouw recht heeft op internationale bescherming

In hoofddorde wordt gevraagd verzoekster een *"vorm van internationale bescherming te geven zoals voorzien in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet"*. In ondergeschikte orde de *"vernietiging te bevelen van de beslissing van het CGVS opdat er een onderzoek zou gebeuren van de asielaanvraag van verzoekende partij"*.

2.2. Stukken

Bij haar verzoekschrift voegt verzoekster *"Aanhoudingsmandaat met betrekking tot de broer van verzoekster"*.

Bij aanvullende nota van 14 juni 2019 voegt verweerder volgende stukken:

- 1) COI Focus Venezuela : situation socio-économique 20 april 2018
- 2) Venezuela. Situational update and 2019 outlook
- 3) Venezuela blackout. With the electricity out, I can't get my chemo (29 maart 2019)
- 4) Venezuelans scramble for food and water as oil exports hit by blackout (11 maart 2019)
- 5) 10 things you need to know about Venezuela's human rights crisis (18 februari 2019)
- 6) AI-Venezuela 2017-2018
- 7) The Darkest Hours. Power Outages Raise the Temperature in Venezuela (18 maart 2019)
- 8) Venezuela. All you need to know about the crisis in nine charts (4 februari 2019)
- 9) Venezuela's elite restaurants thrive as food shortages worsen (22 februari 2019)
- 10) The Maduro diet: food v. freedom in Venezuela (9 juli 2018)
- 11) Venezuelans turn to food production amid crisis (28 maart 2019)

12) *Getting food to your fridge is a full-time job in Venezuela (25 april 2019)*".

Bij aanvullende nota van 24 juni 2019 voegt verweerder de COI Focus "*Venezuela: veiligheidssituatie (addendum)*" van 14 juni 2019.

2.3. Over de gegrondheid van het beroep

2.3.1. De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Uit de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet en artikel 4, § 1 van de Richtlijn 2011/95/EU volgt dat het in de eerste plaats aan de verzoekster om internationale bescherming toekomt om de nodige relevante elementen te verschaffen om over te kunnen gaan tot een onderzoek van haar verzoek om internationale bescherming. De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis en hierbij moet onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.4. Aangaande de vluchtelingenstatus

2.4.1. Verzoekster vreest bij terugkeer te worden gedood door de overheid omdat ze het regime niet aanhangt of door een criminele bende, bij wie haar halfbroer C. drugsschulden heeft.

2.4.2. Verzoekster hangt haar relaas op aan de gebeurtenissen rond een betoging tegen de president van 10 juni 2017. Wat betreft verzoeksters vrees ten aanzien van de Venezolaanse overheid maakte zij niet aannemelijk dat zij betrokken was bij een aanval die zou hebben plaatsgevonden op het Algemeen Staatssecretariaat in Guanare waar haar halfzus werkte in aanloop van de betoging rond 10 juni 2017, waaraan zij zouden deelnemen. De bestreden beslissing stelt terecht dat niet kan worden ingezien dat linksgezinde mensen hun eigen kantoor zouden aanvallen (notities van het persoonlijk onderhoud van 26 juni 2018 (hierna: notities), p. 14). Uit verzoeksters verklaringen blijkt immers dat het gebouw waar haar halfzus werkte, gebruikt werd als kantoor voor linkse én rechtse medewerkers (notities, p. 14). In zoverre als geloofwaardig zou zijn (*quod non*) dat links- en rechtsgezinden al eenzelfde locatie zouden delen, legde verzoekster nog ongerijmde verklaringen af aangaande de chronologie van de beweerde aanval op het kantoor waar haar zus werkte en de optocht. Zo verklaarde verzoekster dat de optocht om 16 uur zou beginnen, terwijl ze aangaf dat de aanval op het kantoor om 16.30 uur plaatsvond (notities, p. 14). Indien linkse aanhangers hun opposanten wilden aanvallen, kan redelijkerwijs worden verwacht dat ze dit op een moment doen wanneer veel rechtse aanhangers aanwezig waren – en dus niet op een moment dat de rechtse mars al begonnen was maar ervoor wanneer iedereen aanwezig is. Bovendien kan niet worden ingezien waarom verzoekster en haar zus nog in het kantoor waren achtergebleven (notities, p. 3) wanneer het hun bedoeling was aan de optocht deel te nemen. Gevraagd waarom linkse mensen een bureau zouden aanvallen, dat zowel door linkse als rechtse aanhangers werd gebruikt, nadat de rechtse mars zou plaatsvinden, antwoordde verzoekster louter dat ze langs de plaatsen gingen om de mars te verhinderen en dat in Venezuela alles "*per toeval*" gebeurt, dat het raar is dat ze het bureau aanvallen, maar dat het zo is (notities, p. 14). Verzoeksters warrige en incoherente verklaringen aangaande de aanval en de betoging zijn ongerijmd en ondergraven de geloofwaardigheid van haar verklaringen hieromtrent. Bovendien werd in de beschikbare informatie niets teruggevonden over de aanval op het kantoor, noch over een optocht die rond 10 juni 2017 zou hebben plaatsgevonden, niettemin verzoekster verklaarde dat er die dag mensen zouden zijn gearresteerd (notities, p. 16) en aldus redelijkerwijs kan worden verwacht dat er over dergelijke gebeurtenissen bericht wordt.

Waar verzoekster betoogt dat er uit diverse bronnen blijkt dat er in die periode zo goed als dagelijks betogingen plaatsvonden waartegen niet zelden gewelddadig werd opgetreden door de overheid, merkt de Raad op dat – gezien de uitgebreide berichtgeving – niet kan worden ingezien dat er geen informatie is over de door verzoekster aangehaalde betoging, noch waarom verzoekster hierover geen (plaatselijke) berichtgeving kan neerleggen.

2.4.3. Dit blijkt tevens uit de verklaringen van verzoekster waar ze niet verder komt dan te beweren dat ze tegen het regime was maar in werkelijkheid geen politiek engagement aantoonde. Aldus blijft verzoekster bij een poging tot deelname aan een optocht, waardoor ze bezwaarlijk aantoonde zich in de kijker gezet te hebben van het regime nu ze niet eens had deelgenomen aan de betoging. Verzoekster verklaarde dat ze bij terugkeer de jongeren zou blijven ondersteunen in de marsen tegen Maduro en dat ze eerder – hoewel ze niet kon aangeven hoeveel keer – al had deelgenomen aan marsen aan het lyceum (notities, p. 16). Dergelijke verklaringen over mogelijke intenties kunnen niet overtuigen nu verzoekster ook op het CGVS geen politieke opvattingen kon uitleggen (zie *infra*). De Raad kan uit verzoeksters verklaringen geen persoonlijke deelname aan deze of andere betogingen ontwaren. Verzoekster stelde dat mensen haar na haar vorige deelname aan een mars aangeraden hadden om niet meer deel te nemen door het traangas, maar dat verzoekster en haar halfzus toch besloten deel te nemen aan de mars, om uiteindelijk niet te gaan (*“Heeft u problemen gehad omwille van de verschillende marsen waar u aan mee deed?”*, *“Ja. we moesten altijd lopen voor de lacrymogene bommen. En mensen zeiden: Doe niet meer mee met die marsen. Eender welke dag, zal u niet meer in leven zijn.”*, *“Waarom heeft u besloten om mee te doen met die mars met uw zus?”*, *“We hebben die papieren gekregen om mee te doen met de mars. En die dag konden we samen gaan. Die dag had ze gezegd: ja waarom niet? En we zeggen: Samen staan we sterk. We waren klaar om te gaan. Maar uiteindelijk zijn we niet gegaan.”*, notities, p. 15). In verzoeksters opmerkingen op de notities van het persoonlijk onderhoud bekende verzoekster dat ze niet zoveel inzicht in de politiek heeft en dat ze soms meedeed aan betogingen omdat anderen haar dat voorstelden. Dit blijkt uit het geheel van verzoeksters verklaringen. Verder voegde verzoekster in de opmerkingen op de notities van het persoonlijk onderhoud toe dat verzoekster vaak getuige was van betogingen, maar dat ze tijdens haar periode in het lyceum slechts twee keer zelf aan een mars deelnam (zie opmerkingen op de notities van het persoonlijk onderhoud in administratief dossier van 7 augustus 2018). Bovendien toonde verzoekster niet aan dat ze persoonlijk werd vervolgd, noch omwille van haar geplande deelname aan de mars van juni 2017, noch omwille van een andere activiteit.

2.4.4. Verder verklaarde verzoekster bij de Dienst Vreemdelingenzaken dat ze lid wilde worden van de politieke partij Primero Justicia, maar dat ze dat heeft nagelaten omdat het te gevaarlijk was (vragenlijst CGVS, vraag 3.5). De Raad kan slechts vaststellen dat verzoekster bij de DVZ aangaf dat ze geen lid was en dat ze tijdens haar persoonlijk onderhoud bij het CGVS geen melding maakte van enige vrees hierover. Verzoekster toont geen persoonlijke 'link' met een politieke partij aan.

2.4.5. Verzoekster haalde geen andere problemen in haren hoofde met betrekking tot het overheidswerk van haar halfzus aan. Waar verzoekster stelde dat haar halfzus werd verplicht door haar collega's en oversten om deel te nemen aan linkse activiteiten en anders ontslagen zou worden (notities, p. 15), houdt dit geen persoonlijke vrees voor vervolging voor verzoekster in. Verzoekster stelde verder niet op de hoogte te zijn van de bedreigingen die de echtgenoot van haar halfzus zou hebben gekregen, dat ze dacht dat hij dat tegen haar halfzus zou vertellen en dat zij verzoekster niet wou betrekken bij zulke problemen (notities, p. 15)

2.4.6. Ten slotte blijft verzoekster enkel bij loutere beweringen dat haar familie tegen het regime is. Immers verzoeksters zus en haar schoonbroer werkten voor het regime. Haar schoonbroer zelfs bij de nationale garde. De vaststelling dat verzoeksters halfzus die identieke asielmotieven aanbracht, besloot verder te werken voor de *“linkse overheid”* tot maart 2018, een halfjaar na de optocht waaraan zij met haar zus van plan waren om aan deel te nemen, toont aan dat ze geen vrees had voor eventuele gevolgen. Ook verzoekster bleef ongemoeid. Verder blijkt dat verzoeksters halfzus naar België reisde en in mei 2018 een verzoek om internationale bescherming indiende bij de Belgische asielinstanties (notities, p. 15). Echter, verzoeksters halfzus keerde met de hulp van IOM vrijwillig terug naar Venezuela (zie document IOM), wat ook werd bevestigd door verzoekster, haar advocaat en vertrouwenspersoon in de opmerkingen op de notities van het persoonlijk onderhoud die zij overmaakte aan het CGVS (zie opmerkingen op de notities van het persoonlijk onderhoud in administratief dossier). Hieruit blijkt dat verzoeksters zus had gehoopt dat haar echtgenoot naar België zou kunnen komen, maar aangezien militair personeel het land niet kan verlaten, besloot ze om terug te keren.

Op 10 augustus keerde ze via het IOM vrijwillig terug naar Venezuela. Zij deed afstand van haar verzoek tot internationale bescherming op 7 augustus 2018.

De vaststelling dat verzoeksters halfzus, die Venezuela ontvlucht was omwille van dezelfde feiten als verzoekster, vrijwillig naar Venezuela terugkeert, ondermijnt de waarachtigheid van verzoeksters vrees.

2.4.7. Verzoekster kan geen politiek profiel - zelfs geen politieke interesse - aannemelijk maken. In zoverre verzoekster, zoals zij beweert, toch zou hebben deelgenomen aan betogingen kan uit de informatie in het administratief dossier en neergelegd bij de aanvullende nota's blijken dat de Venezolaanse autoriteiten sinds de beëindiging van de massademonstraties in juli 2017 meer doelgericht en selectiever te werk zijn gaan en dat hierbij hoofdzakelijk personen gevisieerd worden wiens politiek activisme verder reikt dan het louter lid zijn van een oppositiepartij. *"Human Rights Violations in the Bolivarian Republic of Venezuela: a downward spiral with no end in sight"* van juni 2018, opgesteld door OHCHR, spreekt in die zin van personen die een hoge functie bekleden binnen een oppositiepartij, verkozen vertegenwoordigers van oppositiepartijen, personen die in staat zijn om mensen te organiseren en te mobiliseren of die een centrale rol spelen bij de organisatie van activiteiten gericht tegen het regime, studentenleiders, professoren die openlijk uiting geven aan hun ongenoegen of deelnemen aan vreedzame protesten op het terrein van de universiteit, verdedigers van mensenrechten, personen werkzaam voor de media die betrokken zijn bij berichtgeving over demonstraties of die onderzoek doen naar corruptie, detentieomstandigheden, de gezondheidszorg of voedselvoorziening, leden van gewapende groeperingen waarvan vermoed wordt dat ze de oppositie steunen, etc (p. 33-38). *"Amnesty International"* stelt dat er in januari 2019 *"targeted executions"* plaatsvonden *"based on the profile of the victims"*, zijnde *"young men who were critical of the government, or perceived as such by the authorities, from low-income areas and whose participation in the protests had been visible or whose criticisms had gone viral on social media"* (*"Amnesty International (AI), Hunger for justice: Crimes against humanity in Venezuela"* van 14 mei 2019, p. 4-6, zoals geciteerd in *"COI Focus: Venezuela: Veiligheidssituatie (addendum)"* van 14 juni 2019).

2.4.8. Verder blijkt uit de beschikbare landeninformatie dat er sinds 2014 op regelmatige basis massademonstraties plaatsvinden gericht tegen het regime, die afgewisseld worden met spontane betogingen waarbij hoofdzakelijk geprotesteerd wordt tegen de daling van de levensstandaard. Volgens de NGO *"Observatorio Venezolano de la Conflictividad Social"* (OVCS) vinden er de laatste jaren telkens een 10000-tal protesten plaats. In 2019 zouden GNB (Guardia nacional bolivariana), de PNB (Policía nacional bolivariana), de FAES (La Fuerza de acciones especiales) en sommige staats- en gemeentelijke politiediensten tijdens bepaalde politieke protesten opzettelijk buitensporig geweld hebben gebruikt om angst te zaaien en verdere protesten te ontmoedigen. Ook de door de overheid bewapende *'colectivos'* gebruiken soms (dodelijk) geweld tegen demonstranten, vaak in overleg met de veiligheidstroepen. De impact van de mislukte staatsgreep van 30 april 2019 wordt in de COI Focus *"Venezuela: Veiligheidssituatie (addendum)"* van 14 juni 2019 opgenomen. In juni 2019 wint Cedoca bij mensenrechtenactivist C.A.R. informatie in per e-mail over de impact van de mislukte staatsgreep van 30 april 2019 op de veiligheidssituatie in Venezuela. Deze geeft aan dat de situatie voor de burgerbevolking onveranderd slecht blijft. De hoofdstad Caracas en andere Venezolaanse steden blijven geteisterd worden door wijdverspreid crimineel en ander geweld en horen tot de gevaarlijke steden ter wereld. Tegelijk werd de repressie van tegenstanders van het Maduro-regime opgevoerd. *'Colectivos'* manifesteren zich nadrukkelijk in de steden en in de grensgebieden. Voorts stelt deze COI dat Juan Guaidó verzwakt uit de mislukte staatsgreep komt: *"De aanhangers van Guaidó vallen na het falen van de opstand moeilijker te mobiliseren en velen ontvluchten het land. Dit dwingt Juan Guaidó ertoe in te zetten op een onderhandelde oplossing, temeer omdat zijn oppositiebeweging niet over een gewapende arm beschikt. Het slagen van de onderhandelingen voor een regimewissel hangt voor een groot stuk af van de positie die het leger en de veiligheidsdiensten innemen"*. Anderzijds wordt ook opgemerkt dat *"het optreden van de autoriteiten tegen oppositiepolitici na de poging tot staatsgreep op 30 april een paar dagen op zich liet wachten. Dit vormt mogelijk een aanwijzing dat de steun van het leger en van andere staatsinstellingen aan het Maduro-regime afkalft. Experts omschrijven de huidige situatie als "een catastrofale patstelling", die de humanitaire noodsituatie in het land verergert"* (COI Focus *"Venezuela: Veiligheidssituatie (addendum)"* van 14 juni 2019, p. 6).

2.4.9. Uit voorliggende informatie kan worden afgeleid dat de politieke en veiligheidssituatie in Venezuela verontrustend blijft. De Raad kan uit de informatie in het administratief dossier, bij het verzoekschrift of bij aanvullende nota's neergelegd, vaststellen dat Venezuela een economisch en sociaal ontredde maatschappij is en dat de politieke repressie aanhoudt, maar dat er thans nog geen sprake is van een systematische vervolging van personen omwille van politieke redenen in die zin dat

het louter deelnemen aan een betoging als student of als lid of sympathisant van de oppositie onvermijdelijk zal leiden tot problemen met de Venezolaanse autoriteiten.

2.4.10. Daarom kan het loutere feit dat verzoekster al of niet aan enkele politieke acties zou hebben deelgenomen, wat de Raad niet aanneemt, in Venezuela op zich niet volstaan om een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

2.4.11. Daarnaast verklaarde verzoekster dat zij in geval van terugkeer naar Venezuela problemen zou kennen met een bende waarbij haar halfbroer schulden zou hebben. Verzoekster legde uit dat haar halfbroer schulden had bij een bende omwille van zijn drugsgebruik, dat ze op 20 juni 2017 aangesproken werd door vier leden van deze bende en dat ze verzoekster vertelden dat ze naar haar en haar familie zouden gaan, indien hij de schulden niet zou betalen.

Dergelijke feiten van louter gemeenrechtelijke aard kunnen geen nood aan internationale bescherming rechtvaardigen. Het blijven volgens verzoeksters verklaringen loutere persoonsgebonden schulden. Hoe dan ook kunnen verzoeksters verklaringen aangaande de persoonlijke bedreigingen van de bende niet overtuigen, nu (i) verzoekster onaannemelijk onwetend was over deze bende waarbij haar halfbroer schulden zou hebben (notities, p. 11-12, p. 16); (ii) verzoekster tevens onwetend was over de exacte problemen en schulden die haar halfbroer had bij deze bende (notities, p. 13); (iii) niet aannemelijk is dat de politie niet op de hoogte werd gebracht wanneer zij bedreigd werd door de bende, terwijl zij verklaarde dat haar moeder eerder wel de tussenkomst van de politie had gevraagd wanneer haar halfbroer zelf hen kwam bedreigen (notities, p. 11-12) en verzoeksters schoonbroer bij de nationale garde werkte. Bovendien bleef verzoekster vaag over mogelijke toekomstige vervolgingen door de bende en baseerde zij haar persoonlijke vrees voor vervolging louter op veronderstellingen.

2.4.12. De loutere bewering in het verzoekschrift dat uit haar relaas blijkt dat *“dat zij wel degelijk benaderd werd door een drugsbende in het kader van schulden van haar halfbroer”* kan geen afbreuk doen aan bovenstaande vaststellingen. Waar verzoekster aanhaalt dat *“blijkt uit diverse bronnen en rapporten dat de georganiseerde misdaad alomtegenwoordig in Venezuela”*, merkt de Raad op dat dergelijke verwijzing naar de algemene situatie in haar land van herkomst haar persoonlijke vrees voor vervolging niet kan aantonen.

2.4.13. Wat betreft het bij verzoekschrift neergelegde aanhoudingsmandaat ten aanzien van haar broer omwille van diefstal met grijpstand stelt de Raad vast dat dit document niet vergezeld is van een (eensluidend verklaarde) vertaling. Het stuk wordt dan ook conform artikel 8 van het Procedurereglement Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet in overweging genomen. Hoe dan ook toont dergelijk aanhoudingsmandaat hoogstens aan dat verzoeksters broer criminele feiten zou gepleegd hebben.

2.4.14. De overige door verzoekster neergelegde documenten kunnen voorgaande vaststellingen niet wijzigen. Het betreffen immers documenten aangaande verzoeksters identiteit, die van haar ouders, haar opleiding, werk en reisweg, en allen elementen die niet betwist worden. Het document over de terugkeer van haar halfzus werd reeds besproken en verandert eveneens niets aan voorgaande.

2.4.15. De neergelegde informatie over gebeurtenissen in Venezuela is een loutere verwijzing naar de algemene situatie in het land van herkomst, waarin verzoekster zelf niet vermeld wordt, en volstaan dus niet om aan te tonen dat verzoekster in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoekster blijft hier - gelet op wat voorafgaat - in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

2.4.16. Verzoekster brengt thans geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aan die een ander licht kunnen werpen op de asielmotieven. Verzoekster beperkt zich in haar verzoekschrift tot het herhalen van het asielrelaas en het formuleren van loutere beweringen maar laat na concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die de voorgaande conclusies kunnen weerleggen.

2.4.17. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, in aanmerking worden genomen.

2.5. Aangaande de subsidiaire beschermingsstatus

Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1 De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2 Ernstige schade bestaat uit:

a) doodstraf of executie; of,

b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,

c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”.

Dit artikel vormt de omzetting van de artikelen 2 (f) en 15 van de Richtlijn 2011/95/EU (voorheen oude artikelen 2(e) en 15 van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming).

Het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: HvJ) sprak zich als volgt uit over de draagwijdte van artikel 15, sub b) van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 (dat identiek is aan artikel 15, sub b) van de Richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, de omzetting vormt en oordeelde dat, “[h]et in artikel 3 EVRM verankerde grondrecht [...] deel uit[maakt] van de algemene beginselen van gemeenschapsrecht waarvan het Hof de naleving waarborgt.

“[d]e [...] termen “foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker”, betrekking hebben op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade” (HvJ 17 februari 2009 (GK), “Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie”, C-465/07, § 32).

Het Hof vervolgt “[b]ovendien wordt bij de uitlegging van de draagwijdte van dit recht in de communautaire rechtsorde rekening gehouden met de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Het is echter artikel 15, sub b, van de richtlijn dat in wezen overeenstemt met voormeld artikel 3. Artikel 15, sub c, van de richtlijn is daarentegen een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd” (Ibid., § 28).

Bij arrest van het HvJ van 18 december 2014 (GK), “M'Bodj t. Belgische Staat”, C-542/13 (§ 32 en § 36) stelt het HvJ dat het toepassingsgebied van artikel 15, sub b) van de Richtlijn 2011/95/EU niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die onder het toepassingsgebied vallen van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM). Zo stelt het Hof dat uit “artikel 15, sub b, van richtlijn 2004/83, volgt duidelijk dat zij alleen van toepassing is op onmenselijke of vernederende behandelingen die een verzoeker in zijn land van herkomst ondergaat. Daaruit volgt dat de Uniewetgever het voordeel van de subsidiaire bescherming heeft willen beperken tot gevallen waarin de betrokkene in zijn land van herkomst aan die behandelingen wordt onderworpen” (punt 33).

Het HvJ stelt dat de ernstige schade bedoeld in artikel 15, sub b) van de Richtlijn 2011/95/EU “moet voortvloeien uit de gedragingen van derden” en dat “de betrokkene in zijn land van herkomst aan die behandelingen wordt onderworpen” door toedoen van de actoren bedoeld in artikel 6 van de Richtlijn 2011/95/EU zoals omgezet in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet.

2.5.1. De ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet heeft bijgevolg betrekking op “situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld” en die zich voordoet in zijn land van oorsprong. De uitlegging van dit begrip vereist dus dat het risico waaraan de verzoekster om internationale bescherming in haar land wordt blootgesteld, specifiek van aard is. Tevens dient het risico betrekking te hebben “op een bepaald soort schade” (HvJ 17 februari 2009 (GK), “Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie”, C-465/07, § 32).

Waar verzoekster, wat betreft de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, zich steunt op dezelfde feiten als deze aan de basis van haar vraag om als vluchteling te worden erkend, wordt niet ontkend of betwist dat er heden in Venezuela sprake is van intimidatie en repressie van opposanten door de Venezolaanse autoriteiten, doch dat verzoekster geen profiel van een opposant heeft. Zoals hoger gesteld, dient de beoordeling te gebeuren op individuele wijze in de zin van artikel 4, § 1, van de Richtlijn 2011/95/EU.

De Raad kan dan ook verwijzen naar de hoger gedane vaststellingen waarbij geconcludeerd wordt dat verzoekster geen politiek profiel heeft en haar voorgehouden politieke vervolging niet heeft aangetoond en evenmin aannemelijk maakt zich met betogingen te hebben ingelaten, laat staan een profiel heeft dat beantwoordt aan de kenmerken zoals aangegeven in de boven geciteerde mensenrechtenrapporten (*"Human rights in the Bolivarian Republic of Venezuela"* van juni 2018, opgesteld door OHCHR, *"Amnesty International" Hunger for justice: Crimes against humanity in Venezuela* van 14 mei 2019, p. 4 - 6, zoals geciteerd in *"COI Focus: Venezuela: Veiligheidssituatie (addendum)"* van 14 juni 2019).

In de mate dat verzoekende partij haar ernstige schade zoals bedoeld bij artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet nog probeert aan te tonen door in te gaan op de algehele sociale en economische situatie in Venezuela, betoogt zij dat de levensomstandigheden dermate slecht zijn en precair blijven dat niet kan verwacht worden dat zij terugkeert naar haar land. Verzoekende partij meent dat de ernst van de situatie blijkt uit het rapport *"United Kingdom: Foreign and Commonwealth Office, Human Rights and Democracy Report 2017 – Venezuela"* van 16 juli 2018. Ze haalt aan dat er sprake van ernstige voedseltekorten en van een volledig falende gezondheidszorg is en dat gewag wordt gemaakt van extreem hoge moordcijfers. Ze verwijst tevens naar het rapport van het Bureau van de Hoge Commissaris van Verenigde Naties voor Mensenrechten *"Human rights violations in the Bolivarian Republic of Venezuela: a downward spiral with no end in sight"* van juni 2018, dat de instorting van de gezondheidszorg rapporteert. Ze stelt dat ook het gezaghebbende medisch-wetenschappelijk tijdschrift 'The Lancet' van de instorting van de gezondheidszorg spreekt in haar artikel *"The collapse of the Venezuelan health system"* van 7 april 2018. Verzoekster verwijst tevens naar de COI Focus *"Venezuela: Situation sécuritaire"* van 20 april 2018 en dat hieruit blijkt dat de situatie sinds 2016 verslechterd is. Ze wijst tevens op de afwezigheid van overheidsdata en op het gegeven dat de instorting van de gezondheidszorg bijzondere implicaties voor (jonge) vrouwen heeft. Verder haalt verzoekster aan dat er ernstige voedseltekorten zijn, dat de voedselcrisis een grote impact heeft op vrouwen en dat de scholingsgraad achteruit gaat. Ze wijst op het *"Reisadvies voor Venezuela op 10 oktober 2018"* van het Ministerie van Buitenlandse Zaken. Ze haalt tevens aan dat ook in de pers gewag gemaakt wordt van een land dat ineens stort (Knack *"Venezuela richting afgrond: We zijn op weg naar een situatie zoals in Zimbabwe"* van 29 augustus 2018). Verzoekster stelt dat het gevolg van de hierboven geschetste situatie is dat veel Venezolanen het land ontvluchten, zoals blijkt uit boven aangehaald rapport van UNHCR. Verzoekster stipt aan dat de Hoge Commissaris voor de Vluchteling van de VN in maart 2018 heeft meegedeeld dat er bijzondere nood is aan internationale bescherming – al is het maar tijdelijk – voor grote aantallen gevluchte Venezolanen (UNHCR *"Guidance Note on the outflow of Venezuelans"* van maart 2018). Ze wijst op gelijkaardige bemerkingen in de COI Focus *"Venezuela: Situation sécuritaire"* van 20 april 2018.

De Raad stelt vast dat de teneur van de verschillende rapporten en toegevoegde (updates van de) COI in dezelfde lijn ligt. De Raad neemt met beide partijen aan dat de sociaal-economische situatie in het land is geïmplodeerd. De Raad betwist evenmin dat vele Venezolanen (deels) afhankelijk zijn van voedselbedelingen en dat de tekortkomingen in de publieke gezondheidszorg en andere voorzieningen vele inwoners bijzonder zwaar treffen. De hyperinflatie betekent uiteraard dat de financiële draagkracht van de Venezolanen enorm achteruit gegaan is zodat ze moeilijker kunnen voorzien in hun dagelijkse noden. Voedselimporten werden tijdelijk geschorst en blijven onvoldoende. Als gevolg hiervan vertrokken vele Venezolanen naar de buurlanden. Dergelijke tekorten in de basisbehoeften leiden dan ook tot een stilvallen, minstens vertraging, van de economische bedrijvigheid doorheen het land wat dan opnieuw een verarming meebrengt van een deel van de Venezolaanse bevolking.

Wat betreft de falende publieke gezondheidszorg in Venezuela, wijst de Raad op artikel 48/4 § 1, van de Vreemdelingenwet dat als volgt luidt: *"De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter (eigen onderlijning), en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals*

bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt."

Voor zover verzoekende partij medische problemen heeft, wat niet kan blijken uit het administratief dossier noch uit het verzoekschrift, dient zij zich aldus te richten tot de geëigende procedure vervat in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Verzoekende partij voert aan dat het niveau van het onderwijs achteruitgaat in Venezuela. Dit is mogelijk maar de Raad ziet niet in hoe dit dient te worden aangemerkt als een *"foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing"* van verzoekster. Verzoekende partij, die zelf studente was (tot juli 2017), licht dit ook niet toe.

De Raad benadrukt de vaste rechtspraak van het EHRM dat mishandeling een minimumniveau van ernst moet bereiken om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen en dat de beoordeling hiervan relatief is en afhangt van de omstandigheden van de zaak (EHRM 23 maart 2016, nr.43611/11, *"F.G. e.a. / Sweden"*, §§ 111-112).

In het arrest van het EHRM van 26 augustus 2016, nr. 59166/12, *"J.K. e.a. / Sweden"*, §§ 79-81 bevestigt het Hof deze algemene principes inzake artikel 3 (§ 79) zoals uiteengezet in *"Saadi v. Italy ([GC] no. 37201/06, §§ 124-133, ECHR 2008) and, most recently, in F.G. v. Sweden ([GC], no. 43611/11, ECHR 2016)"*. Het risico moet reëel zijn en er moet aangetoond worden dat de nationale autoriteiten *"are not able to obviate the risk by providing appropriate protection"* (zie EHRM 17 juli 2008 nr. 25904/07, *"NA. / The United Kingdom"*, § 110; EHRM 20 januari 2009, nr. 32621/06, *"F.H. v. Sweden"*, § 102; en EHRM van 29 April 1997, nr. 24573/94, *"H.L.R. / France"*, § 40). Het Hof benadrukt nog dat (§ 80) deze hoge drempel tevens geldt wanneer het gevaar uitgaat van personen of groepen van personen die niet behoren tot nationale autoriteiten. Ten slotte stelt het Hof ook nog dat artikel 3 van het EVRM geen beoordeling uitsluit van een eventuele interne hervestiging (§ 81 *The Court reiterates that Article 3 does not, as such, preclude Contracting States from placing reliance on the existence of an internal flight alternative in their assessment of an individual's claim that a return to his country of origin would expose him to a real risk of being subjected to treatment proscribed by that provision (see Salah Sheekh v. the Netherlands, no. 1948/04, § 141, 11 January 2007; Chahal v. the United Kingdom, 15 November 1996, § 98, Reports 1996-V; and Hilal v. the United Kingdom, no. 45276/99, §§ 67-68, ECHR 2001-II)"*. Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (EHRM van 30 oktober 1991, nrs. 13163/87, 13164/87, 13165/87, 13447/87, 13448/87, *"Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk"*, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (EHRM van 4 december 2008, nr. 20113/07, *"Y./Rusland"*, § 79; EHRM van 28 februari 2008, 37201/06, *"Saadi/Italië"*, § 131; EHRM van 4 februari 2005, nrs. 46827/99 en 46951/99, *"Mamatkulov en Askarov/Turkije"*, § 73; EHRM van 26 april 2005, nr. 53566/99, *"Müslim/Turkije"*, § 68).

Verzoekende partij kan niet stellen dat zij een kwetsbare persoon is die leefde onder bijzondere benarde, inhumane omstandigheden. Noch kan zij aantonen dat er omwille van de benarde sociaal-economische omstandigheden in Venezuela een positieve intentie, of verregaande onverschilligheid, zou bestaan om haar persoonlijk aan een onmenselijke of vernederende behandeling te onderwerpen. Verzoekende partij stelt evenmin dat zij geheel afhankelijk was/is van overheidssteun (onder andere via het systeem van de 'carnet de la patria'), of die buiten haar wil en persoonlijke keuzes om, terecht komt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die haar niet in staat stelt om te voorzien in haar meest elementaire behoeften, waardoor verzoekende partij in een toestand van achterstelling zou terechtkomen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, *"Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk"*, § 282-284; EHRM 11 januari 2007, nr. 1948/04, *"Salah Sheekh / Nederland"*, § 137; EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, *"M.S.S. / België en Griekenland"*, § 254).

De Raad neemt aan dat, zoals hoger en ook in het verzoekschrift aangehaald, de ernstige tekortkomingen in het publieke gezondheidsstelsel en de voedselbedeling geweld kan meebrengen, temeer gezien de civiele groeperingen die ingeschakeld worden bij de verdeling van goederen en geneesmiddelen. Verzoekende partij was echter wel gehuisvest en leefde niet in armoede, ze kon zelfs studeren.

Zo maakte verzoekster haar opleiding toerisme af in juli 2017 en deed vervolgens een stage van 3 maanden in een hotel, waarna ze in datzelfde hotel aan de slag kon (notities, p. 5-6). Ze werkte er vijf maanden, waarna ze Venezuela verliet (notities, p. 6).

Verder stelde verzoekster dat ze bij haar halfzus en diens echtgenoot woonde (notities, p. 10, p. 12) en verklaarde ze dat haar halfzus haar studies betaalde (notities, p. 10). Verder gaf verzoekster aan dat haar familie eigenaar kon worden van het appartement van haar moeder (notities, p. 5), haar halfzus verzoekster en haar moeder financieel onderhield (notities, p. 10) en dat haar halfzus en haar echtgenoot werk hadden bij de overheid (notities, p. 3). Verzoekster stelde dat ze ook zussen en tantes in Caracas had en dat zij haar reis betaalden (notities, p. 6), dat haar halfbroers allemaal 'zelfstandig' zijn (notities, p. 4) en dat ook haar halfzussen werk hebben (notities, p. 10). De familie, moeder, (half)zussen, broer en enkele neven van verzoekende partij, wonen nog in Venezuela (verklaring DVZ, punten 15A en 17; notities, p. 10). Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoekende partij geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoonde waaruit blijkt dat zij, buiten haar wil en haar persoonlijke keuzes om terecht komt in een toestand van zeer verregaande materiële behoefte en dus terecht een onmenselijke of vernederende behandeling te vrezen.

De Raad wijst er ten slotte nog op dat nergens in voornoemde rapporten uit het administratief dossier of door verzoekende partij neergelegd, wordt geadviseerd om aan elke Venezolaan een vorm van internationale bescherming te bieden en benadrukt dat verzoekende partij *in concreto* dient aan te tonen dat zij in haar land van herkomst wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat verzoekster betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat, alwaar hij in gebreke blijft.

2.5.2. Waar verzoekster zich nog bijkomend, en bij herhaling, steunt op de gewelddadige en willekeurige situatie in Venezuela, lijkt zij te wijzen op artikel 15, c), van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004, dat identiek is aan artikel 15, c) van de Richtlijn 2011/95/EU en omgezet is in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoekster meent dat zij ingeval van terugkeer tevens risico loopt het slachtoffer te worden van willekeurig geweld. Ze verwijst naar het rapport van USDOS "Venezuela 2018 Crime & Safety Report" van 4 februari 2018.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een "ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict".

Verzoekende partij kan er niet aan voorbijgaan dat deze wetsbepaling meerdere componenten bevat waaraan cumulatief moet worden voldaan. Het willekeurig geweld zoals in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet betreft geen sociale inzinking of terugval omwille van een falende economische toestand ten gevolge van een bepaalde politieke conjunctuur: "De Uniewetgever uiteindelijk heeft besloten alleen vast te houden aan het geval van ernstige en individuele bedreigingen van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict" (HvJ van 30 januari 2014 (GK), "Diakité t. Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen", C- 285/12, punt 29).

De diepe economische en politieke crisis in Venezuela is niet het gevolg van een gewapend conflict maar veeleer van de activiteiten van de huidige en vorige Venezolaanse regeringen en het wanbeheer van de Venezolaanse economie. Zoals nog blijkt uit de COI Focus "Venezuela: Veiligheidssituatie (addendum)" van 14 juni 2019 beschikt de oppositie niet over een gewapende arm. De oppressie gaat uit van de staat zoals het leger, de staatsveiligheidsdiensten of nog groeperingen als de "Colectivos chavistas" en de megabandas, die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Het geweld tijdens betogingen en protesten wordt veroorzaakt door de buitensporige reactie van het leger, de politie, veiligheidsdiensten en andere gevestigde groepen. Voorts draagt niet enkel de mate van wetteloosheid in Venezuela bij tot het politiek geweld maar ook tot het criminele geweld. De Raad kan aannemen dat de druggerelateerde criminaliteit in sommige delen van het land bijzonder ernstig is (zie ook de COI Focus "Venezuela: Situation Sécuritaire" van 4 april 2019). Hoe dan ook, er kan uit de informatie bij het administratief dossier, het verzoekschrift en de aanvullende nota's niet worden afgeleid dat thans in Venezuela een gewapend conflict heerst in de zin van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c) van de Vreemdelingenwet. Verzoekster toont dit ook niet aan.

2.6. In de mate dat verzoekster aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in de procedure met volle rechtsmacht beperkt tot het al dan niet erkennen van de hoedanigheid van vluchteling of toekennen van de subsidiaire beschermingsstatus, wat *in casu* ook is gebeurd.

2.7. Verzoekster toont niet aan dat de volle rechtsmacht waarover de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen beschikt in het kader van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, niet voldoen aan de vereisten van artikel 13 van het EVRM.

2.8. Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU van het Europese Parlement en de Raad van 13 december 2011 (Kwalificatierichtlijn) dient te worden opgemerkt dat richtlijnen geen directe werking hebben. Een richtlijn kan wel directe werking hebben in de Belgische rechtsorde wanneer de omzettingstermijn voor de betrokken richtlijn is verstreken en indien zij duidelijke en onvoorwaardelijke bepalingen bevat die geen verdere substantiële interne uitvoeringsmaatregel door de communautaire of nationale overheden behoeven om het gewild effect op nuttige wijze te bereiken. De omzettingstermijn van de Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming verstreekt blijkens artikel 39 van deze richtlijn op 21 december 2013, datum waarop ook deze richtlijn effectief in Belgisch recht werd omgezet. De schending van de richtlijn kan derhalve niet rechtsgeldig worden ingeroepen.

2.9. Hoe dan ook uit het administratief dossier en uit het verzoekschrift kan blijken dat verzoeksters aanvraag om internationale bescherming op individuele basis heeft plaatsgevonden. Daarbij werd rekening gehouden met, onder meer, met de door verzoekster afgelegde verklaringen en overgelegde stukken en met de individuele situatie en persoonlijke omstandigheden die verzoekster wenste mee te delen *"teneinde te beoordelen of op basis van de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, de daden waaraan hij blootgesteld is of blootgesteld zou kunnen worden, met vervolging of ernstige schade overeenkomen"*.

2.10. Verzoekster gaat er duidelijk aan voorbij dat de samenwerkingsplicht vervat in artikel 4 van de Kwalificatierichtlijn geen synoniem van *"gedeelde bewijslast"* is waarbij de commissaris-generaal zou moeten bewijzen dat de feiten onwaar zijn en zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling opvullen. De samenwerkingsplicht vervat in de tweede zin van artikel 4, eerste lid van de Kwalificatierichtlijn volgt immers nadat de bewijslast, zoals omschreven in de eerste zin van voornoemd artikel, in de eerste plaats bij de verzoekster om internationale bescherming is gelegd. Het is dan ook aan verzoekster om alle nodige elementen voor de beoordeling van haar verzoek om internationale bescherming aan te reiken en de verschillende elementen van haar relaas toe te lichten. De plicht tot samenwerken voor de commissaris-generaal, doet dus geen afbreuk aan de verplichting van de verzoekster om internationale bescherming om de relevante gegevens noodzakelijk voor de beoordeling van de gegrondheid van haar verzoek om internationale bescherming spontaan en zo spoedig mogelijk te verstrekken.

2.11. Er wordt geen gegrond middel aangevoerd.

2.11.1. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aantoonde.

2.11.2. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien december tweeduizend negentien door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. DECLERCK